

[Hans Rasmussen.]

sådan, invitere til, at vi skal have voldgift i arbejdsstridigheder, hvad vi kan være fuldkommen enige om at vi ikke skal. Det ville øjeblikkelig ske. Det ville da også være en dårlig opposition, der forfægter sine synspunkter i befolkningen, men, når den har mulighed derfor over for et regeringsforslag, ikke her i tinget ville fremsætte sine tanker om arbejdsmarkedets forhold. Sligt er vi meget ængstelige for, og det er måske derfor, vi går på kattepoter, når det drejer sig om noget sådant.

Det ærede medlem hr. Alfred Jensen talte endvidere om boykot. Jeg har så godt som muligt forsøgt bl. a. at få folk i arbejde i så stor udstrækning som muligt, at få dem placeret andre steder, men det fik jeg kun utak for. Sidste lørdag kom der en deputation af strejkende, der spurgte, hvad Smedeforbundet bildte sig ind med at sende folk i arbejde. Det var ikke meningen, at de skulle splittes. Det stod vi uforstående over for, for vi syntes, det måtte være opgaven at skaffe dem arbejde rundt om på virksomheder, indtil de kunne komme ind igen hos Henze, så at de i stedet for at få arbejdsløshedsunderstøttelse kunne tjene en arbejds løn. Men det faldt altså ikke i god jord; man ville hellere sidde i Byglandsgade. Jeg synes, det er så som så med harmen over den boykot. Når vi kan anvise folk og få arbejdsgiverne til at tage folkene, er det, der står i dag i Land og Folk om sorte lister, efter min mening noget opstyltet noget.

I øvrigt skal jeg ikke sige så meget til det ærede medlem hr. Alfred Jensen, for der er tale om en del gentagelser. Vi har talt parallelt om problemerne; vi kan være enige om septemberforliget, om meget på arbejdsmarkedet, som må laves om, men jeg er helt uenig med det ærede medlem i, at vi skal have statsindgreb, skal have regeringen til at blande sig i disse spørgsmål, for det vil medføre, at man yderligere tager fat på problemerne til skade for os og arbejderne og for de synspunkter, de har fremsat på deres kongresser ved den ene lejlighed efter den anden. Jeg erindrer også min egen kongres i efteråret 1956. Der har aldrig været tilvejebragt en sådan enighed som den, der opnåedes ved den lejlighed; det gjaldt navnlig de bemærk-

ninger, som blev nedfældet om regeringsindgreb med hensyn til lovgivning på disse områder. Jeg ved ikke, om jeg var i en sådan kattepine i 1956. Jeg var ikke i mere kattepine, end at jeg var i stand til at tage den stilling her i salen, som jeg fandt rimelig over for det forslag, som var til behandling.

Med hensyn til Land og Folks skriverier skal jeg ikke sige så forfærdelig meget. Jeg har sagt, at det er sjældent, man griber Land og Folk i at skrive sandfærdigt — i alt fald hele artiklen igennem. Der fremkommer altid noget i den, som ikke er helt rigtigt. At der så er visse passager som den af den ærede ordfører nævnte om pristallet, der er rigtige, vil jeg ikke bestride. De nævnte linjer var i hvert fald rigtige; jeg så på det på samme måde.

Den ærede ordfører siger videre, at det ikke kan være rigtigt, at ulovlige strejker er kommunisternes værk. Den ærede ordfører erindrer dog vel det møde, som for ikke så længe siden fandt sted her nede på pladsen; det var måske nok formelt arrangeret af de strejkende arbejdere, men der stod jo andre kræfter bagved. Det blev lovet de strejkende, at de skulle blive forgyldt, bare strejken blev fortsat; man lovede også at betale den bod, de strejkende kom ud for. Det er klart, at når store autoriteter og fællestillidsmænd fra arbejdspladserne stod op og gav sådanne løfter, måtte de strejkende arbejdere tro på dem, og så fortsatte de strejken. Nu kunne vi spørge: hvor blev guldstrømmen til de strejkende af? Den syntes at udeblive. Det varede ikke så forfærdelig længe, så opførte man med at give noget. Man delte sig her i København inden for arbejderfløjen, fordi man kunne se, at den strejke skulle have været bragt til afslutning med det forlig, vi fik tilbudt den 17. oktober, som var et anstændigt forlig at gå ind for.

Det ærede medlem hr. Alfred Jensen mener, at vi stiltiende i organisationerne godkender sådanne strejker, for ellers ville det mest probate være, at vi smed de pågældende folk ud af organisationerne. Det har vi ikke gjort. Vi har ikke smidt nogen ud. Vi har stadig væk talt til deres bedre overbevisning og sagt, at vi måtte se at få konflikten bragt til afslutning og få stridsspørgsmålene taget op til forhandling. Det er jo heller ikke mere end nogle dage